

Enogtyvende Kapitel.

Den Tid var nu inde, da det københavnske Sommerliv mellem Villaerne langsmed Øresundskysten Dag for Dag udfoldede sig med lysere og festligere Farver. Den forøgede Træghed, som Sol og Stille skabte paa det „rigtige“ Land, sporedes ikke her. Den store Bys stærke Pulsslag forplantede sig ad Jernvejene milevidt ud i den livløse Natur. Store Dampere svingede ind til Landgangsbroerne, helt nedtyngede til den ene Side af deres levendé Fragt. Jernbanetog af en kvart Kilometers Længde standsede ved Stationerne for at udspy et bølgende Menneskemylr, der tilhjuls og tilfods spredte Storstadens magtfulde Uro dybt ind i Nordsjællands Skove.

Over Livet paa „Solbakken“ hvilede der under alt dette en trykket Stemning. Philip Salomon og Fru Lea havde i denne Tid lange og mismodige Samtaler med hinanden om deres Børn.

Det var ikke alene Jakobe, hvis Fremtid fyldte dem med Bekymring; nu havde ogsaa Nannys Forhold givet dem Anledning til Overvejelser af den alvorligste Art. For det Nederlag, den unge Frues Forfængelighed havde lidt hos Per, havde hun søgt